

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2017

ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ΄ ΛΟΥΚΑ (Λκ. η΄ 41-56)
29 Όκτωβρίου 2017

Σύμφωνα μὲ τὴ διδασκαλία τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἡ ζωὴ τοῦ χριστιανοῦ ἀποτελεῖ πρᾶγμα παράδοξο. Προκαλεῖ τὴν ἀνθρώπινη λογικὴ σήμερα ἡ ἐμπειρία καὶ ὄμολογία του, ὅταν γράφει «Χριστῷ συνεσταύρωμαι, ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός». Ἐσωτερικὸ δῆμος χαρακτηριστικὸ γνώρισμα τῆς ζωῆς τοῦ χριστιανοῦ εἶναι ἡ διὰ τοῦ βαπτίσματος πνευματικὴ ἀναγέννηση καὶ ἔξωτερικὸ χαρακτηριστικό της ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ταπείνωση.

Αὐτὰ ἀκριβῶς τὰ χαρακτηριστικὰ διαπιστώνουμε στὰ ἀναφερόμενα πρόσωπα τῆς σημερινῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς. Ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, ὡς ἀρχέτυπη εἰκόνα καὶ παράδειγμα τῆς ἀνθρωπότητας, προσφέρει τὸ μέτρο ποὺ ὀφείλουμε νὰ τηροῦμε, ὥστε νὰ δικαιολογεῖται καὶ ἡ προσωνυμία τοῦ χριστιανοῦ στὸ πρόσωπό μας. Ὁ Χριστός, μετὰ τὸ θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ δαιμονισμένου στὴ χώρα τῶν Γαδαρηνῶν, πορευόταν στὸ σπίτι τοῦ ἀρχισυνάγωγου Ἰαείρου, γιὰ νὰ θεραπεύσει τὴ δωδεκάχρονη ἑτοιμοθάνατη θυγατέρα του. Ἐνῷ βρισκόταν καθ' ὁδὸν ἀκολουθούμενος ἀπὸ πλήθη ἀνθρώπων, τὰ ὅποια «συνέπιγον αὐτόν», κάποια γυναίκα, ἡ ὅποια ὑπέφερε ἀπὸ αἵμορραγία ἐπὶ δώδεκα χρόνια, κατάφερε νὰ Τὸν πλησιάσει καὶ διακριτικὰ νὰ ἀγγίξει τὴν ἄκρη τῶν ἐνδυμάτων του. «Καὶ παραχρῆμα ἔστη ἡ ρύσις τοῦ αἵματος αὐτῆς», δῆμος, ἡ ἐνέργειά της δὲν διέλαθε τῆς προσοχῆς τοῦ Κυρίου, ὁ ὅποιος ἐρώτησε ποιὸς Τὸν εἶχε ἀγγίξει.

Τὸ ἐρώτημα τοῦ Χριστοῦ αὐθόρμητα προκάλεσε τὴν λογικὴ τῶν γύρω του καὶ τὴν ἀπορία τῶν μαθητῶν του. «Τόσος κόσμος Σὲ περιβάλλει, Κύριε, ἀσφυκτικά. Ὁ ἔνας σπρώχνει τὸν ἄλλο καὶ Σὲ πιέζουν. Σὲ ἀγγίζουν ἀπὸ παντοῦ καὶ Σὺ ρωτᾶς ποιὸς Σὲ ἄγγιξε;» Στ' ἀλήθεια παράξενο τὸ ἐρώτημα τοῦ Χριστοῦ. Δὲν τὴν ἄφησε νὰ διαφύγει τῆς προσοχῆς κανενός, ὅπως ἡ ἴδια ἥθελε, ἀλλὰ τὴ φέρνει στὸ κέντρο καὶ τὴ φανερώνει γιὰ πολλὲς αἵτίες. Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος δίνει τὴν δική του ἐρμηνεία γιαυτό. Πρῶτα, λέει, διαλύει τὸν φόβο τῆς γυναίκας, γιὰ μὴν τὴν ἐνοχλεῖ ἡ συνείδησή της, σὰν νὰ ἔχει κλέψει τὴ χάρη καὶ ζεῖ σὲ ἀγωνία. Δεύτερον τὴν βγάζει ἀπὸ τὴν πλάνη της, ποὺ νομίζει ὅτι πέρασε ἀπαραίτητη καὶ τρίτον παρουσιάζει σ' ὅλους τὴν πίστη της, ὄμολογῶντας τὴν θαυματουργικὴ ἐπέμβαση τῆς φιλανθρωπίας τοῦ Θεοῦ, ὥστε νὰ τὴν μιμηθοῦν καὶ οἱ ἄλλοι.

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ταπείνωσή της ἐπαινεῖ καὶ προβάλλει. Δέχεται ἡ γυναίκα ἀδιαμαρτύρη-

τα ὅτι τῆς συμβαίνει, χωρὶς νά μετρᾶ τὸν ἔαυτό της, τὸ θέλημά της, ὑπομένουσα ἀκόμη σχόλια καὶ χαρακτηρισμοὺς ἀλλὰ καὶ ἀμφισβητήσεις τῆς στάσης της.

Δυστυχῶς ἡ σημερινὴ ἐποχὴ διακρίνεται γιὰ τὸ ἀκριβῶς ἀντίθετο. Οἱ ἄνθρωποι δὲν δέχονται κουβέντα ἀπὸ κανένα, δὲν ἀνέχονται οὕτε τὴν καλόπιστη κριτικὴ σὲ ὅ, τι κάνουν καὶ λένε. Ἡ αὐτοπροβολὴ καὶ ἡ ἀνάδειξη τοῦ προσωπικοῦ ἀλάθητου ἔχουν καθιερωθεῖ ὡς τὰ ἰδεώδη τῆς ἐποχῆς. Ὁ καθένας αἰσθάνεται ἀλάνθαστος καὶ ἀλλοίμονο σὲ αὐτὸν ποὺ θὰ τὸν ἐλέγξει. Καὶ ἔτσι πορεύονται οἱ ἄνθρωποι στὴ ζωή τους, μὲ ἐγωισμὸ καὶ αὐτάρκεια, χωρὶς νὰ αἰσθάνονται ὅτι χρειάζονται τὴ συμβουλὴ τῶν πνευματικῶν ἀνθρώπων.

Ἡ ζωὴ τοῦ χριστιανοῦ ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ εἴναι τέτοια. Ἡ θεάρεστη ταπείνωση γίνεται σὲ κάθε ἐποχὴ ὁ μαγνήτης ποὺ μαγνητίζει τὸ ἔλεος καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία «ταπεινοῖς δίδωσι χάριν».

Αὐτὴ ἡ ἀρετὴ θὰ γίνεται πάντοτε ἀπὸ μέρους μας τὸ δυνατότερο καὶ σωτήριο ἄγγιγμα τοῦ ἴματίου τοῦ Θεοῦ, ποὺ θὰ μᾶς κάνει ἀποδέκτες τῶν θεραπευτικῶν του ἐνεργειῶν. Άμήν.

[dkpdf-button]